

ПРЕДУСЛОВ БОРБЕ ПРОТИВ СИСТЕМА

БОРБЕНА ПЕСМА

Не боле ни битке изгубљене,
Нити ране у грудима боле,
Као што боле руке поломљене
Које не желе више да се боре.

Док ти срце пева у грудима,
Шта ти значе плећа повређена?
Шта те брину сабље поломљене
Кад су свете заставе увис развијене?

Јер, побеђен ниси кад крвариш,
Ни кад су ти очи сузом наквашене.
Губици су и порази прави
Када своје снове видиш напуштене.

Раду Ђир

Речју „Систем“ не означава се само политички режим који влада, нити систем власти, већ један знатно шири појам. Системом можемо назвати **механизам** који прожима готово све данашње институције, и који се налази у основи данашњег поретка. Он представља јемство доминације актуелних центара моћи, јемство духовног и материјалног пропадања народа и јемство свеопште плъачке и корупције.

С обзиром да је дух времена, као владајући начин понашања и размишљања, кључни ослонац Система, јасно је одакле треба почети борбу против истог. Борба против лошег у себи и развијање врлина, који су нужни чиниоци духовног живота сваког хришћанина, јесу и предуслов ваљаног одупирања Систему и борби за национални и социјални препород заједнице. Наиме, како би се човек активно борио против Система, мора превасходно истрајавати на дефанзивном елементу. Мора се отргнути из његових канџи, потчинити сопствени нагон духу, црпети снагу са непресушних источника вере и традиције и кренути путем еманципације од разорног утицаја бездушне рекламаторске капиталистичке културе.

Свака борба против Система која има чисто политички ниво, а занемарује духовни и културни, представља противречну борбу без покрића и кулу без темеља. Човек којем је најважнија разонода, који робује својим телесним прохтевима и пребива у непрестаном страху за материјалну егзистенцију и земни живот, остаће роб Система, без обзира на прокламовано политичко опредељење.

Нужно је истрајавати на животном стилу који је окренут Богу, роду, духовном идеализму, спремности на жртву, подвизавању и природи, насупротив кукавичком стилу који представља животарење у демократско-технократском мравињаку Новог доба. Таква борба је заправо и кључна ствар јер она води ка самореализацији личности (како би рекао Евола), односно ка потврђивању сопствене боголикости, чиме

се сабира плата на духовној разини постојања, а то је и главни циљ хришћанског живота. Само таквом борбом, може се изградити и сакупити довољан број политичких војника против Система. Јер борба против Система није циљ сам по себи, већ се кроз њу сведочи љубав према ближњем, то јест заједници која се налази под паразитским игом социјалног и националног хаоса.

ПУТ КА ИСТИНСКОЈ РЕВОЛУЦИЈИ

Замерају нам многи, чак и паметни људи, што нисмо „реални“ и „практични“. Сматрају да смо сувише „доктринарни“, „идеолози“, неодмерени и крути.

Ми добро знамо како су тешка и преопасна времена у којима живимо. Знамо да нема времена за губљење и да треба радити брзо. Међутим, тачна је она народна: *Преко је прече, а наоколо ближе*. Не представља, дакле, свака пречица пречи и ближи пут. Често је само наоколо ближе. Само прави пут, народна мудрост каже, јесте и најкраћи пут. На сваком другом, човек мора изгубити много више времена и енергије.

Питање изласка из данашње невоље, јесте питање **правог пута**. А то опет значи да је питање правога пута не само питање идеолошко, питање начелно, већ и питање врло практично.

Невоље савременог друштва потичу из атеистичког и материјалистичког начела којем је битно „овде и сада“, као и индивидуалистичког начела које узима људску јединку као суверено мерило свих вредности, заборављајући притом њен изворни однос према васељени, народу и породици. Заборављајући да без породице и без народа јединка не би могла опстати. Окренувши тако читав поредак наопачке, ово индивидуалистичко начело породило је материјализам, капитализам и идеологију демократије.

Невоље садашњег друштва траже решење. И многи мисле да решење нуди марксизам или друге левичарске доктрине које се проглашавају за револуционарне идеје. Али оне нису никаква револуција. Оне су управо издаја револуције. Наведене идеје се темеље на истим индивидуалистичким, атеистичким и антинационалним начелима на којима се заснива и капитализам. Ма како то чудно неким изгледало, левичарске групе и групице широм света нису само на непосредан начин, или непосредно историјски, већ и природно, логички и у моралном погледу компатибилни капиталистичкој псеудоелити Система.

Револуција је прекид једног природног развитка. А комунизам и сродне левичарске доктрине то нису. Оне представљају најприроднији наставак развитка демократског друштва. Оне произлазе из демократског и капиталистичког поретка, као пиле из јајета. За комунисте, држава је једини пожељни капиталиста, једини послодавац, једини господар, али само док њоме влада једна, њихова партија.

За разлику од наведеног, истинска револуција удара у саму срж проблема – у материјалистичко схватање света. Истинска револуција напада на капиталистички поредак друштва и обара демократску заблуду, постављајући јединку на њено право, природним развићем одређено место – у оквиру породице и нације, успостављајући надмоћност интереса породице и нације над себичним интересима јединке и одређујући њен прави духовни однос према васељени.

А животворна сила која покреће истинску револуцију јесте морална спрема, јер управо морална главница једног народа, његова је највећа вредност и снага. Наша историја за ово даје безброј примера. Голоруки сељаци тукли су моћну турску царевину на Иванковцу, Мишару, Делиграду... Изранављена, материјално исцрпљена, али морално јака Србија из 1914. са успехом је ратовала против једне велике силе, одлично наоружане. Србију тада нису поколебале ни страшне жртве, ни свакојаке друге недаће, ни три моћна непријатеља, да се свесно успе на своју Голготу и да васкрсне на Кајмакчалану, у Битољу и на Добром Пољу.

Да, морална спрема је несумњиво један од најважнијих чинилаца сваке победе, па и истинске револуције. Међутим, данас је владајући дух – дух кукавиштва место јунаштва и дух саможивости место пожртвовања. А пут ка препороду управо захтева јунаштво и пожртвовање, јер пут истинске револуције нимало није угодан и лак. На њему могу истрајати само прави борци спремни на жртву, а не „симпатизери“ који нам предлажу да нађемо неки „практичнији пут“. „Практичнијих путева“ има много, али овоме циљу који смо ми себи поставили води само један, и тим путем ми идемо. Да оставимо тај тегибан пут, знамо да можемо, знамо да би то било угодно и лако. Али тада нећемо стићи тамо где смо наумили – нашем народном успону, нашем народном васкрсу, већ би смо завршили са свим колебљивцима и себичњацима – у нашој народној пропасти. ●